

Da hørte den Slags Ting fra Retsbetjentenes Side jo til de sædvanlige. Men efter at der nu er kommet mere Ro i Sindene, synes jeg, at det er noget paafaldende, at Herr Herredsfoged Krarup fremdeles skal blive ved at praktisere denne Uskik nede paa Langeland.

Naar jeg har fremdraget dette Spørgsmaal her, har jeg gjort det for at give den ærede Justitsminister Lejlighed til at udtale sig derom, hvis han saa synes, men i alt Fald for at rette den Opfordring til ham, at han vil lade disse Forhold dernede paa Langeland undersøge. Jeg ved meget vel, at den højtærede Justitsminister allerede er kendt med de Forhold, jeg her har fremdraget. Redaktøren af det Blad, jeg før nævnte, har i Januar Maaned og ligeledes i April dette Aar indsendt en motiveret Forespørgsel til Justitsministeriet, en Forespørgsel, som Ministeriet har givet Svar paa. Ved disse Forespørgsler er den højtærede Minister allerede velbekendt med de ommeldte Forhold. Naar jeg desuagtet fremdrager dem, gør jeg det simpelthen for at give den højtærede Minister Lejlighed til offentlig at udtale sig derom, og jeg gør det for offentlig at rette Opfordring til ham om at lade foretage en Undersøgelse. Sagen er simpelthen den, at jeg fra Bestyrelsen for Øens Venstreforening har faaet en Opfordring til at drage dette Spørgsmaal frem i Rigsdagen, og jeg har derfor heller ikke villet undlade det. Jeg har opfattet det som en Pligt for mig at gøre dette.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem kom længere bort fra Forslaget, end det egentlig er berettiget. Det staaer selvfølgelig den højtærede Minister frit for at svare paa de faldne Udtalelser, saafremt Ministeren finder det rigtigt.

Justitsministeren (Rump): Jeg er bleven noget forundret ved de Udtalelser, som fremkom fra den første ærede Taler med Hensyn til det af mig udstedte Cirkulære, idet jeg stod i den Formening, at man i det hele vilde være tilfreds med det og have fundet, at jeg havde søgt at varetage dels den offentlige Embedsmorals Tarv og dels ogsaa Hensynet til Statskassen. Jeg opfattede det ærede Medlems Udtalelser, som om han mente, at jeg i Cirkulæret havde givet Retsbetjentene Anvisning paa, hvorledes de kunde skaffe sig Fordel gennem deres Kontorholdsgodtgørelse. Dette tror jeg nu slet ikke, jeg har gjort, og det var selvfølgelig heller ikke min Hensigt.

Det, som Cirkulæret tilsigtede, var at henvende Retsbetjentenes Opmærksomhed paa, at de ikke burde benytte den Omstændighed, at der udbetaltes dem et vist aarligt Beløb til Kontorhold, til at skaffe sig Fordele, særlig for den Del af Kontorholdsgodtgørelsens Vedkommende, som skulde gaa til Lønninger. Det er jo nemlig noget, der, som bekendt, er almenmenneskeligt, at naar Egeninteressen kommer med i Spillet, blive Folks Retsbegreber let forvirrede med Hensyn til noget, der, hvis man ikke var interesseret deri, vilde staa klart for en, at det dog ikke gik rigtig an, at det enten var juridisk utilstedeligt eller i alt Fald ikke ganske honnet. Dette faar man let ikke Øje for, naar Egeninteressen kommer med i Spillet. Og efter den Maade, hvorpaa Retsbetjentenes Kontorholdsgodtgørelse er ordnet, kan det jo være ganske naturligt, at noget saadant i enkelte Tilfælde kan have fundet Sted, idet Retsbetjentene ikke faa deres Kontorholdsudgifter godtgjorte efter Regning, men faa et bestemt aarligt Beløb, som de skulle komme ud af det med. Hvis de ikke kunne komme igennem dermed, bliver det foreløbig deres eget Tab, nemlig indtil Femaaret er ude, og vedblivende, hvis de ikke faa Godtgørelsen forhøjet. Derved kommer let den Betragtning frem, som ogsaa til Dels er berettiget, at de omvendt, hvis de kunne spare et mindre Beløb ved god Økonomi eller heldige Omstændigheder, ere berettigede til at putte Overskuddet i deres egen Lomme. Dette kan — som Ministeriet er blevet opmærksom paa — have ført enkelte paa Glatis, saa at de have søgt at skaffe sig en Fordel ved ikke at udbetale Lønningerne, ja endog ved positivt at lade sig betale noget for, at Folk faa Lov til at være Fuldmægtige hos dem, uden at der derom fandtes noget i Kontorets Indberetninger. Det var Utilstedeligheden af dette, som det var Øjemedet at indskærpe, og jeg tror, det er gjort ret grundigt og udtømmende, saa at en Retsbetjent ikke fremtidig let skal kunne paaberaabe sig, at han har misforstaaet Bestemmelserne. Jeg vil heller ikke raade nogen Retsbetjent til at gøre det, thi det vilde komme til at gaa bitterlig ud over ham. Mere har Cirkulæret ikke tilsigtet end at gøre opmærksom paa det utilstedelige i det omtalte Forhold, og paa, at Retsbetjenten i det hele havde at nøjes med sin Lønning og ikke skulde tjene paa sit Kontorhold ved at skaffe sig Indtægter af sit Kontorpersonale, samtidig med at han opførte de dertil bevilgede Beløb som Udgifter. Naar man nu staaer over for den